

Cerbul Dlui Dr. Ieronim Stoichiția, recordul anului 1934 (Foto: „Carpații”)

VULPEA ȘI APA

Cine o fi văzut vulpe înotând? Multe zile am petrecut cu arma în spate pe tot felul de terenuri de vânatoare, multe vulpi am observat, cu mulți vânători am stat la sfat, dar nici nu am văzut, nici nu mi-a spus hotărât nimenea să fi văzut vulpe aruncându-se în apă să o treacă, așa după cum fac toate celelalte gadine ale noastre. Deși vulpei nu-i e „greață” de apă. Nu numai în desene și picturi o vedem dibuind după rațe dealungul pârâelor prinse în ghiață, cu ochiuri încă libere. Intre locurile pe care le bate mai bucuos în timp de iarnă, sunt tocmai malurile râurilor și ale pârâelor. Dăpână dealungul lor, caută în trestiișul înfrângiat pe mal, se tărăște aieva pe burtă, să sară între rațele aciuite sub țarm. Mai mult: iarna cuibărește foarte bucuos în asemenea locuri, în păpuri, în trestiiș și nu e rău plan vânătoresc, să treci dealungul malului: îți sare din culcuș, ca iepurele. Așadar nu au tocmai teamă de apă. Dar încă o observație: iarna, dacă dă puțin desgheț și se adună apa de zăpadă pe lună și în locuri unde nu are scurgere ușoară, foarte adese observăm vulpea meșterind prin asemenea bălți. Nu-mi pot da seama bine ce caută, dar se ține cu predilecție în asemenea locuri. Și nu numai pe marginea lor: intră în apa mică de o schioapă și caută în lung și latul bălții. Mi s'a dat să văd de mai multe ori acest lucru, și îmi aduc aminte de prima oară, când am experiat acest obicei al vulpii, pe care mi l-au confirmat apoi și alți vânători. Înainte de războiu (eram încă tinerel, ehei!) îmi cumpărasem un Winchester 22, care trăgea de minune. După închiderea vânatului la iepuri, ieșii în o după masă prin împrejurimea orașelului unde trăiam, să mai trag cu glonț în câte o cioară, în câte un câne. Ajung deasupra unei lunci inundate, cum arătam mai sus. În apă cotrobăia un câne. Mi se părea mic, că e cam lung și cu picioare cam scurte, dar ce să fie decât câne. Mă apropiu eu cum pot, și dela vre-o sută de pași, țanc!, trag glonțul. Cânele meu icnește, dar nu se vaetă, cum au obiceiul câinii plezniți. Il văd împlându-se, și plecând spre mal, cu greu, mai căzând câte odată. La marginea bălții se oprește o clipă și îi mai pot trimite un plumb, care îl oprește. Ocolesc balta și când colo, găsesc, murind, un vulpoi. Adecă, cum umblase prin baltă i se înmuiase și părul de pe burtă și mai ales coada, luându-i aspectul obișnuit de vulpe și asemănându-se mai mult cu un câne... cam curios. De atunci, când trec pe vreme de topire a zăpezii pe locuri mlăștinoase, mă cam uit cu băgare de seamă și mi-a fost dat încă de vre-o trei ori să văd pe jupâna vulpe pășind prin apă. — În schimb, am văzut, că se ferește grozav

să treacă apa mare înotând. În un teren, pe unde vânam, era o insulă formată de un râu și pârâul abundent al morii. În insulă berc, tufărie: loc minunat de vulpi. Ori cât le învăteau copoii, nu treceau prin apă. Dar cercau să se făștice peste podul destul de înalt, care lega insula de pădurea de dincolo. Așa, că preajma acestui pod era cel mai bun loc de țiuțoare. — Oare să nu știe înota vulpea? Cu greu aș putea să cred, dupăce toate animalele noastre patrupede înotă. I.

RARITĂȚI ORNITOLOGICE

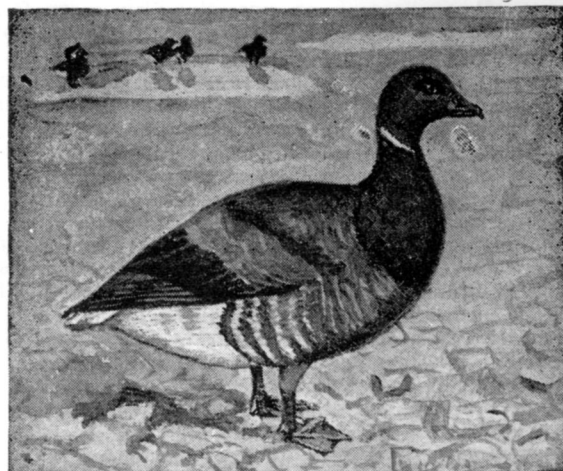
Să mai adaug și eu ceva la articolele atât de interesante ale dlor: Lt.-Col. Rosetti-Bălănescu, Dr. Philipowitz, ing. Pașcowschi și C. Kornis, referitoare la gâsca cu gâtul roșu (*Branta ruficollis*).

1. Preparatorul Winkler avizează, că la 25 Noiembrie 1931 un vânător din Deva a văzut două exemplare, dintre care a împușcat pe unul, un bărbătuș.

2. Profesorul Kamner avizează, că în 7 Noiembrie 1932 dl Czikeli a împușcat lângă Agnita (jud. Târnava Mare) un exemplar, care se găsește, naturalizat, în muzeul de istorie naturală din Sibiu.

3. Vânătorul Paul Liebhardt: am văzut lângă comuna Turnișor (Sibiu) pe un șes de lângă apa Cibinului un cârd de 25 piese...

Nu e suficient, ca cei câțiva ornitologi din România să fim în permanentă legătură pentru a ne comunica diferitele observațiuni, ci trebuie să ne punem în o strânsă legătură cu lumea vânătorească, pentru a o îndemna să comunice observațiunile, pe care le face ea. Dl ing. Pașcowschi, în articolul său, a exprimat presupunerea, că a văzut în pasaj și Gâsca inelată (*Branta bernicla bernicla* L.). Cred, că e bine să publicăm o imagine a acestei găște în revista noastră, și să rugăm pe vânătorii noștri să

Gâsca
inelată
(*Branta
bernicla
L.*)

comunică, dacă au văzut sau poate au chiar împușcat în România vre-un exemplar al acestei paseri rare.

Gâsca inelată e de mărimea găștei cu gâtul roșu, adică ceva mai mare decât o rață domestică, bine făcută. Capul și gâtul le are negre. Pe gât are un inel alb caracteristic, ca cel, pe care îl are hulubul inelat. Spatele e sur-cenușiu, partea de jos desenată mai întunecos sau mai deschis, variind. Picioarele negre.

Cuibărește, în vechile continente, la litoralul nordic al mărilor siberiene, în nordul Rusiei europene până la Spitzberg. Pasajul de toamnă, pe vânt de nord, se întinde până la litoralul apusean al Danemarcei, de acolo peste mare spre Olanda și Nordul Franței, — trecând ele în cârduri mari. Singurele exemplare răslețite au ajuns și în Europa centrală, au fost chiar împușcate aici. Se prea poate, că asemenea exemplare rătăcite să fi ajuns și până în țara noastră. În zbor țipă: „Rot... Rot”.

Observațiunile ornitologice de multe ori sunt extrem de dificile, făcându-se din depărtare, și observatorul având în fața lui adese paseri cu totul necunoscute. Vânatoarea la găște sălbatece, în țara noastră dă ocazie în fiecare an să se împuște piese din speciile rare, având în vedere pasajul, care trece peste România. Pentru a da unele elementare noțiuni, am publicat în numărul de Martie 1931 a „Revistei Vânătorilor” un scurt repertoriu al speciilor de găște, care trec pe la noi, — pentru a le recunoaște ușor vânătorii. Amintesc aici că se confundă ușor Gârlița mare cu Gârlița mică. Aceste din urmă se pot însă distinge foarte ușor atât în urma taliei sale mai mici, dar mai ales prin pleoapele, pe care aceasta le are galbene-aurii. De asemenea aș aminti de nou, că Gâsca de câmp, care e mai mică decât Gâsca mare, și are ciocul negru cu o bandă galbenă pe el, apoi are picioarele de asemenea galbene. — Dacă s'ar întâmpla să se împuște o piesă, care să aibă banda pe cioc de culoare roz, roșie, violetă, avem a face cu o varietate cu totul rară, și piesa trebuie să fie trimisă pentru cercetare stațiunilor de ornitologie, comunicându-se totdeauna și locul precis unde au fost împușcate asemenea exemplare prețioase.

Silv'a Spless

cond. stațiunii de orn. a Of. Vîn. Regale

CÂTE CEVA DESPRE NORIȚĂ

Indemnat și de articolul apărut în No. 12—1933 a apreciatei noastre reviste „Carpații”, în care dl Dr. A. F. ne vorbea despre existența în România a noriței, aș dori să adaug, că mulțumită Sfântului Hubertus, la noi norița nu e un animal atât de rar, după cum pare a crede dl Dr. A. F. Exemplarul de noriță, prezentat în fotografie în cadrele amintitului articol, e preparat foarte rău: are figura unei hermeline și în afară de aceasta e cu totul tot prea lungă. Apoi codița îi este încârligată în sus. În realitate norița are figura precis asemănătoare celeia a dihorului (Foetorius putorius). Norița se aseamănă și în ce privește modul ei de trai cu mult mai bine cu dihorul decât cu vidra. În România, dar mai ales în părțile sudice ale Bucovinei și în Munții Rodnei o găsim aproa-

pe tot atât de des, ca și dihorul. Chiar în jurul Cernăuților, la Prut și Ceremuș, se găsesc destul de des norițe. Urma îi este foarte asemănătoare cu cea a dihorului și principala deosebire dintre aceste două urme e, că pe când norița așează picioarele mai mult unul lângă altul, dihorul le pune mai mult unul după celalalt. Foarte puțini vânători de profesie recunosc precis urma noriței, — de obicei e confundată cu cea lăsată de dihor.

În ultimii 10 ani, pădurarul Bruno Knoblauch (Deaca, ocolul silvic Iacobeni), prea bine cunoscut ca un excelent vânător de răpitoare, a prins la râul Bistrița și pe părul Deaca vre-o 70 de norițe, — iar autorul acestor șire, în același răstimp a prins în diferite părți ale Bucovinei vre-o 60 norițe. Dintre aceste din urmă 8 piese în cursul iernei 1933—34, în revirul silvic Scoruș. Alăturata fotografie prezintă această pradă, cuprinzând, ca a noua piesă un dihor. Cele două norițe din dreapta, încă neajupuite, le-am prins în aceeași zi, urmărindu-le pe zăpadă cu un foxterrier cu părul scurt. După jupuire și după ce pieile lor au fost întinse pentru uscare, și aceste două piese au fost tot atât de mari, ca celelalte de lângă ele. Piesa din stânga e un dihor tare, apoi urmează trei norițe cu spatele și alte trei cu pantecele către cetitor.

Norița se hrănește pe la noi cu broaște, raci și pești, nedisprețuind ici-colo nici câte o pasere. E curios, că norița nu are niciodată paraziți, purici etc. E un animal frumos, isteț, foarte mobil, care înoată și se dă la fund excelent.

Vânatoarea noriței e deosebit de interesantă și plină de farmec, pe zăpadă mare, în împrejurimile păraelor de munte, fiind vânătorul însoțit de un câine aspru. Cei mai potriviți câini sunt foxterrierii și bursucarii. Totuși aceștia din urmă sunt cam stingheriți de zăpada prea mare, și adeseori vânătorul e obligat să-i poarte în raniță. Pornești pe urma proaspătă a noriței, care șnuruește de obicei dealungul păraelor de munte. Cânelo îl duci legat, până ce găsești acest mic răpitor pitulat în sălașul lui de peste zi, așezat sub diguri, sub întăriturile de țârm, sub rădăcini, adese chiar sub grămezile de crengi tăiate, care s'ar găsi pe lângă apă. Aici dai drumul cânelui, care uneori are lucru anevoios. Adese trebuie să scotocești prin adăpost cu skiul, cu bastonul etc., ca să determini norița să sară. Deseori refuză să iasă la iveală și stă pitulată în locuri unde nu poate ajunge nici cânelo. Foarte rareori ajungi în situația să tragi cu arma; de cele mai multe ori o prinde și o zugrumă în o clipă foxul. În gura cânelui aproape totdeauna își pune în activitate glanda de putoare, care spre norocul cânelui nu e nici pe departe atât de... odorată, ca cea a dihorului. În felul acesta am prins în iarna 1933—34 8 norițe; a noua precum și un dihor am prins în cursă de fier. Adese am găsit cuiburi de norițe și totuși m'am întors acasă fără pradă, din cauza, că nu am putut să ajung nici cu un mijloc până la ea. Dar... nu fiecare zi e și cu belșug.

Brig. silv. E. SLUBCIACOVSKI, Ciocănești—Bucovina.

Prada unei ierni: opt norițe și un dihor